

Úvod: Byl jednou jeden král.....

Tak takhle opravdu ne, tím začínají snad všechny pohádky na širém světě. Jenže to co vám chci vyprávět nemá s pohádkou pranic společného. I když některé statě se mohou zdát až pohádkové. Pravda je však taková, že vše co zde budete číst se skutečně stalo a odehrálo. Snad jen s ohledem na soukromí a úctu k lidem budou některá jména pozměněna a tak i místo. Takže podoba bude čistě náhodná. A náhody prý neexistují .

Kapitola 1 - dětství bez rodičů

Narodil jsem se v roce 1965 v jednom velkém průmyslovém městě v České republice.

Mé astrologické znamení je ryba - vodní znamení. A v každém horoskopu uvidíte ty ryby dvě. Jedna plave v klidu po proudu a ta druhá naráží do proti tekoucích vln. Jenže já vodu zrovna moc nemusím. Umyji se to ano, ale že bych se zrovna vyžíval ve válení u bazénu s občasným svlažením v něm mne zrovna nenaplňuje rozkoší.

Porod údajně proběhl hladce. Ale už mé narození předpovědělo, že můj život vůbec nebude snadný.

Vypadal jsem jako člověk hodně vzdáleně. Zatím co moje duše si užívala první momenty v novém těle které si osvojila, tak mé malé tělíčko na tom bylo poněkud hůř. Obě má chodidla byla otočená o 180° a levá nožička byla o cca 5cm kratší. Mé srdíčko na tom také nebylo zrovna nejlépe. Nedomykavost srdečních chlopní a arytmie. Má duše chvíli nevěřičně zírala na to tělíčko a zvažovala, zda udělala dobře. Jenže pak si to ta potvůrka pro mne z nepochopitelných důvodů rozmyslela a tělo si ponechala. Z odstupem času si znovu říkám zda udělala dobře. Ale asi ano protože jinak by nevznikla tato kniha.

První tři roky mého života si moc nepamatuji, ale věřím, že má duše dělala vše možné i nemožné, abych přežil a naplnil osud tak, jak mi byl naplánován. Prostě tak trošku o nás bez nás. Tělo, které jsem vlastnil, nám oběma i lékařům dávalo docela zabrat.

Vzpomínám si na jednu událost, která mne poznamenala dost zásadním způsobem. Psal se rok 1967 a bylo to v prosinci těsně před vánoci. Představte si velký obývací pokoj s kovovou postýlkou uprostřed a velkým stolem s vánočním ubrusem, prohýbajícím se pod tíhou dárků. V té postýlce jsem byl já. Žil jsem jenom s tátou a ten měl v tu dobu nějakou přítelkyni a zřejmě byli na večeři v nedaleké restauraci. Nevím jak se mi v ruce ocitla krabička zápalek . Pokoj byl ponořený do přitnutí a já se docela nudil. Zápalky mi vypadly z ruky a zmizely někde v postýlce nebo dokonce snad i vypadly mimo ni. Co vím ale určitě je, to, že stůl najednou začal hořet. Nejdříve jen tak nesměle a opatrně jenže najednou se dostal k ubrusu a dárkům a zesílil. Díval jsem se na ten plamen nevinými dětskýma očima a něco na mne křičelo uteč!!!!

Já chtěl. Tak moc jsem chtěl z postýlky pryč, ale ono to nešlo. Jedna strana té postýlky se dala snížit. Lomcoval jsem s ní jak jen jsem ve svých dvou letech dokázal leč marně. Postýlka držela a věznila mne . Odevzdaně jsem se posadil a čekal. Oheň se rozšířil, dál devastoval vše

co mu stálo v cestě . Na řadě byla ta postýlka a já v ní. Najednou mne neviditelná ruka zvedla a přenesla do chodby právě v okamžiku, kdy se rozletělo okno a sklo se sypalo z rámu na všechny strany. Příliv vzduchu oheň ještě více rozžulil. Něco mne posadilo na podlahu v chodbě a chlácholivě mi řeklo, že můj čas ještě nepřišel. Téměř v tom okamžiku se rozletěly vchodové dveře a do bytu se vrátil vyděšený táta s přítelkyní, mou budoucí pěstounkou. Obývací to docela odnesl, ale já přežil. Bylo to vlastně mé první seznámení se světem astrálu.

Jednou jsem zkoumal zda čaj náležitě oslazený a nalitý do naftových kamen bude také hořet. Výsledek byl ten, že kamna se musela kompletně vyčistit a můj otec přežil svůj první (ale zdaleka ne poslední) pokus o infarkt.

Televize fenomén, který nás provází v různých podobách do dnešních dní. Tenkrát byla černobílá a když byla vypnutá tak pro mně "vysílání" pokračovalo dál. Z tmavé obrazovky jukaly různé postavičky a tváře snažící se mne vtáhnout k nim do jejich prostředí. Jako malému cvrčkovi, kterému byly sotva 3 roky se to zprvu moc líbilo jenže ony postavičky začaly být příliš důvěrné a dotěrné. Vyřešil jsem to po svém. Vzal jsem indulonou a milou obrazovku kompletně a velmi důkladně namazal tak, že z obrazovky nekoukal ani malinký kousíček černého skla, natož postavy. A pro jistotu jsem vzal i zbytek televize. A tátův pokus o infarkt s pořadovým číslem 2 byl na světě. Táta to vyřešil po svém bohužel. Nezřízeně se opil. Zřejmě měl k tomu důvod. Postupem času k tomu, aby se pravidelně opíjel už žádný důvod nepotřeboval. Jeho chování zákonitě přilákalo pozornost sociálních pracovníků. Možná se ptáte a co máma? Máma se nekonala. Ne, že by zemřela . Žila a žije dodnes. Prostě se rodiče rozvedli a já zůstal dočasně u táty, zatím co můj brácha žil s mámou.

A ty podivné postavy, které na mne vykukovaly z obrazovky vypnuté televize? Tak ty mne střídavě provázejí do dnes. Není to však už jen z obrazovek. To je ale úplně jiná kapitola. Když mi byly 4 roky tak jsem se přestěhoval jinam. A právě s tou teď už bývalou přítelkyní mého táty. Sociálka a náhoda zapracovaly a já měl náhradní mámu. Představte si malého blondatého špunta s velkýma hnědýma očima a neskutečně dlouhýma řasama, prostě učiněný andílek. Tedy co se vizáže týče. S mou vyvíjející se povahou to už tak slavné nebylo. Do anděla jsem měl zatraceně daleko, to mi opravdu věřte.

Znamení ryb dávalo o sobě náležitě vědět. Spíše samotář a snílek. Z pohledu nezúčastněné osoby spíše podivín. V dalších řádcích pochopíte proč jsem se popsal zrovna takhle. Mé dětství nebylo nijak zajímavé až na pár světlých chvil, které snad stojí za zmínku .

Bylo mi asi 10 a já trávil prázdniny v malé vesnici na jižní Moravě u své babičky. Jako malý kluk jsem střídavě zlobil či byl k zulíbání. Toho zlobení bylo asi trochu víc.

Krásný srpnový den. Tak různě jsem se poflakoval a vymýšlel, kde bych co provedl. Až jsem dostal úžasný nápad. Budu parašutistou. Vybavil jsem se provazy a vyhlédl místečko odkud skočím. Provazy jsem měl, odvahu také jen ten tolik potřebný padák ne. Ale kdo by v tu chvíli řešil nějaký padák. Omotal jsem se provazy a s výkřikem uááá jsem skočil z pyramidy vyskládaných tvárnic. Dopad nebyl zrovna předpisový a dost špatně vypočítaný. Osud si

trošičku pohrál a nasměroval mne do zbytku hromady škváry. Místo toho abych ladně přistál jsem žuchnul jako pytel brambor a obě kolena zabořil do škváry. Uááá se rázem změnilo v řev a já odkulhal k babičce do kuchyně.

"Jéžiši mariááááá" zvolala babička když mne spatřila. Z kolenou mi crčela krev a já řval, jako by mne na nože brali. Posadila mne na židli a začala procedura očisty. V jedné ruce třímala babička klasický rýžový kartáč a v druhé žínku s teplou vodou. Naivně jsem si tehdy myslel, že to bude na vymytí škváry z kolenou. Byla. Jenže pak babička udělala něco neuvěřitelného. Pro Moraváky a znalce slivovice to bude utrpení číst následující děj. Prostě popadla láhev s tím božským mokem a polila mi obě kolena. V ten okamžik se vesnicí nesl takový řev, že pár sousedů přiběhlo s dotazem jestli se nekoná zabíjačka. Mimochodem ta byla naplánovaná na podzim a byl teprve srpen. Kromě toho že jsem porušil všechny gravitační zákony včetně zemské přitažlivosti, tak jsem nejspíše překonal i doposud největší rychlost, jaká byla kdy dosažena. Krátce řečeno zaječel jsem a zmizel z kuchyně jak pára nad hrncem kolena, nekolena. Zastavil jsem se až hodně daleko u pískovcové skály.

Pískovcová skála. Velmi zvláštní místo. Mělo svou tajemnou atmosféru a spousty magické energie, kterou jsem pochopil až v dospělosti.

Byl to vlastně takový malinký amatérský pískovcový lom. V 70-80 letech nikdo neřešil vlastnictví tohoto lomu. Byl prostě státní a tak si místní opatrně a šetrně nalámali pískovec dle potřeby. Co, ale bylo zvláštní byla právě ta zmiňovaná energie, která jej obestírala. Na podkladě různých příběhů se tato skála stala svědkem hrůzných událostí ve středověku. Byly zde údajně bandité, kteří různě loupili a vraždili pocestné. Až jednou se místní kníže z Bouchlova vypravil na válečnou cestu a bandity z části povraždil a z části pochytil. Vůdce loupežníků prý ale unikl.

Ukryval se právě v těchto skalách, až ho zradila láska k jedné místní vesničance. To mu bylo osudné. Statkář na něj políčil past a vůdce byl polapen. Ještě než vydechnul naposled na popravčím špalku pronesl kletbu. Jeho duše bude prý bloudit světem tak dlouho dokud se nedozví kdo způsobil jeho polapení a smrt. A statkář? Tak ten dopadl hodně zle. Po 3 roky se mu nic neurodilo a on o vše přišel. Nakonec se vydal do skal hledat odpuštění a od té doby ho již nikdo nikdy neviděl. Zkrátka zmizel. Jen ty skály znají pravdu a střeží ji po staletí.

Místní vesničané tam do těch skal neradi chodili a pokud to šlo raději je míjeli rychlým krokem. Já tam chodil docela rád. Byl tam klid a nikdo mne nerušil. Jednou jsem se tam zdržel do večera. Bylo to shodou okolností v den výročí kdy byl vůdce loupežníků zrazen a polapen. Toho večera jsem našel malou jeskyni. Byla opravdu malinká, ale velmi dobře ukryta před zraky kolemjdoucích. Vlezl jsem opatrně dovnitř a najednou mým tělem projelo divné mrazení. Venku bylo horko, ale mne byla zima. Trvalo to jen malou chvíli. Rozhlížel jsem se kolem a snažil se něco najít. Nevěděl jsem co konkrétně by to mělo být, ale něco mě nutilo to prostě hledat. A také jsem to nakonec našel. Ve skále bylo vyryto jméno. Nebylo to moderní písmo bylo kostrbaté a zřejmě hodně staré. Zkusil jsem tem nápís opatrně oprášit aby se dal lépe přečíst. Najednou přede mnou stála podivná bytost. Nebyl to člověk. Tedy nebyl fyzicky hmotný. Zíral jsem na to zjevení a ono ukazovalo na ten nápís. A jako by mne prosilo: přečti to!. Pomalu jsem to jméno přečetl. Do dnešního dne nepochopím proč jsem se

tenkrát nebál. V okamžiku kdy jsem to jméno přečetl se zvedl vítr a zahřmělo. Nebe bylo plné hvězd a po bouřce ani vidu a přesto zahřmělo.

Ona bytost se najednou usmála a pomalu mi mizela před očima. Ještě než se úplně rozplynul jsem ve své hlavě slyšel čísi hlas. Někdo, nebo spíše něco mi děkovalo a řeklo, že on je první, ale zdaleka ne poslední komu pomáhám na druhý břeh.

Zíral jsem na místo kde stála ona bytost a nic nechápal. Jen jakési uspokojení. Vrátil jsem se domů k babičce a raději jí neříkal, co se ten večer odehrálo ve skalách.

K babičce jsem jezdil prakticky každé léto až do svých 18let. Zažil jsem tam spousty legrace ale i průšvihů. Skály mne ještě párkrát volaly a já poslechl, ale tu jeskyni jsem již nenašel. Možná působením eroze, možná počasím došlo k mírnému sesuvu a zřejmě to tu jeskyni zavalilo. Od té příhody jsem již nikdy onu bytost neviděl.

Léta běžela. Zkoušel jsem i nějaké sporty. Jako každý správný kluk musí umět jezdit na kole, tak i já se začal učit. Táta mi koupil první dětské kolo tzv. pionýra. Bývalo běžné, že se k takovému kolu přidělávaly pomocná kolečka. I já je měl. Jenže táta byl trochu hrr a povolil mi upevňovací šroubky u těch koleček, aniž bych já něco tušil. Rozjel jsem se a kymácejíc se ze strany na stranu pomalu ukrajoval metr za metrem místní silnicí. Kolo nabíralo na rychlosti a kolečka se přestávala točit a dotýkat se asfaltu.

Táta jel pomalu za mnou na svém starém vehiklu zn Ukrajina. Píšu vehiklu protože jinak se tomu kostitřasu říkat nedalo. Kdybych býval jen tušil, že i já jednou "osedlám" toto kolo asi bych se k němu choval slušně a s úctou již při prvním setkání s ním. Já tedy pomalu jel a milá kolečka se zvedla do výšky. Poprvé jsem vlastně jel tak, jak se na kole jezdí. Najednou se za mnou ozval tátův hlas ať brzdím protože se blíží zatáčka a hlavní silnice. Co mi ale zapomněl říct je jak mám brzdit a že přede mnou jde paní a že se jí mám vyhnout. Paní jsem zpozoroval prakticky ve chvíli kdy jsem své přední kolo ladně zasunul mezi její kolena. Co následovalo asi tušíte. Zpanikařil jsem, zmáčkl brzdu (přední) a následoval katapult s letem plavmo. Milou paní jsem povalil na zem a přistál na ní. Alespoň jsem měl měkký dopad. Táta ihned přiskočil a jednou rukou pomáhal té paní ze země a druhou rukou mne sundával z náruče té dámy se slovy, že na tohle mám ještě času dost a dost. Tím tu paní dokonale odzbrojil, takže se zmohla jen na " nic se mi nestalo a děkuji" se slzami smíchu v očích. Zatím co ona se smála, já byl rudý až za ušima a na krajíčku pláč. Styděl jsem se až na půdu. Kolo jsem nechtěl ani vidět. Vydrželo mi to ale asi dva dny. Pak jsem znovu začal jezdit a jezdím do dnes.

Další období, co se kola týče se obešlo bez vážnějších malérů a průšvihů. Bylo pár pádů a rozbitých kolen a rukou, ale to asi ke kolu patří. Když mi bylo mezi 11-12 rokem tak se u nás ve městě rozmohl fenomén jménem tenis. Myslím, že to měl na svědomí slavný Švéd jménem Bjorn Borg nebo některý z našich hrající na Wimbledonu. Tak či onak každý najednou chtěl hrát tenis. Já také. Město vybuodovalo nádherné tenisové kurty a také cvičnou zeď. Hned za tou zdí byl park. Ta zeď byla dost vysoká, ale pro mne a asi nejen pro mne dost vysoká nebyla a proto měla nad sebou ještě pletivo. Bohužel děravé. Spousty míčků zmizelo za tou zdí v trávě onoho parku. Některé se našly některé prostě zmizely nenávratně. Asi bych se uživil jako sběrač zatoulaných míčků v tom parku. Ze začátku jsem tam byl víc než často. Na

"tréninkovou zed" jsem chodil dost často a pomalu se zlepšoval a nabýval jistoty úderů až jednou....Zkouším podání. Nadhoz, rána a míč letí ke zdi. Odrazil se těsně nad čarou simulující síť. Znovu náprah a tentokrát to malinko nevyšlo. Tenisák vystřelil vzhůru nad hranu zdi a zmizel dírou v pletivu a pokračoval v letu směr park. To už jsem ale také vystřelil za míčkem a z hrůzou sledoval jeho dráhu letu. Tenisák dopadl na zem. Bohužel ne na trávu nýbrž na asfaltový chodníček. A jak už to u tenisáků bývá odrazil se a pokračoval v letu. Zastavil se - přesněji odrazil se - od čela právě procházející maminky s kočárkem. Tak nádhernou hlavičku jsem již nikdy více neviděl.

Míček zmizel v útrobách kočárku. Maminka se zastavila a zírala na nový přírůstek v kočárku. Velmi pomalu tenisák vyzvedla a prohlížela si jej. Já stál jako opařený a krve by se ve mne nedořezal. Rozhlídla se kolem a hledala viníka. Okamžitě jsem se sehnul a předstíral že hledám jiný míč. Pak jsem už jen zaslechl, jak říká své ratolesti: jestli tě náhodou jednou napadne že by jsi chtěl hrát tenis, tak to nebude žádný problém. Tenisák už máme. Od té doby jsem u zdi již nehrál. Jak se ukázalo tak ani tento sport nebyl to pravé ořechové v čem bych vynikl. Naopak v čem jsem začal vynikat byly trapasy a průšvihy nejrůznějších kalibrů zvláště, když se to týkalo opačného pohlaví.

Kapitola 2 - puberta a tajemno

Přišla puberta a s nimi i tolik nezbytné trapasy a maléry. Ženy a dívky jsem vnímal jako bytosti záhadné a tajemné. Ne že bych byl orientovaný na stejné pohlaví, ale nějak mi to s dívkami prostě nešlo. Moc jsem jim nerozuměl a už vůbec nechápal co vlastně chtějí. Dokončil jsem základní školu, absolvoval přijímací zkoušky na učební obor s maturitou a chystal se na poslední prázdniny co by puberták. Kdybych tušil co mi přinesou poslední prázdniny před nástupem do učiliště, tak bych snad raději zůstal doma. Ale to je již jiná kapitola mého života. Odjel jsem tedy ke své babičce na Jižní Moravu, kde jsem trávil své dětství. Co by 15 ti letý výrostek jsem měl možnost chodit na brigádu. Využil jsem této možnosti a chodil pracovat do nedalekého JZD. Pracoval jsem tam jako přidavač v partě zedníků. Což o to, parta to byla dobrá, kluci šikovní, ale jak už to tak bývá trochu neomalení a prostší. Snažili se mně zasvětit do tajů a zákoutí lásky jak nejlépe to z jejich pohledu znali. Bohužel jejich snaha se tak úplně neshledávala s úspěchem. Jak jsem již naznačil byl jsem v tomto směru tak trošku poleno☺. Do dneška nevím jak se jim povedlo ukecat jednu mladou ženu, která pracovala také v místním JZD na to, že mě zasvětit do tajů lásky. Ona s tím souhlasila a vzala to po svém. Nejdříve opatrně nenápadně se mnou prohodila vždy pár slov, přidala úsměv, taky se tak malinko postavila a zavlnila čím dala zřetelně vyniknout svým ženským zbraním. Nezabíralo to. To co mne zajímalo byli koně, kteří byli ustájeni ve vedlejší maštali. Používali je na různé drobné práce a také se na nich rajtovalo. Když ta dotyčná zjistila o co mám opravdu zájem tak se postarala o to, abych byl u koní co nejvíce. A ona také. Jenže nebyla tam sama. V tu dobu tam také pracoval poměrně urostlý mladý klučina, který byl jejímu věku přeci jen blíže než já. Netrvalo to dlouho a ti dva byli do sebe zamilovaní až po uši. A já? Přes den pracoval na stavbě a odpoledne se učil jezdit na koni. A nejen to. Učil jsem se jak jim porozumět, chápat je, vnímat jejich pocity a nálady.

Je skutečně pravdou přísloví, že nejkrásnější pohled na svět je z koňského hřbetu. Tedy pokud se na ten hřbet vůbec vysadíte a udržíte se v sedle. Dokud byl kůň osedlán tak to ještě šlo.

Vyjíždky byly úžasné a koníček si na mne časem zvykl do té míry, že se mne nepokoušel shodit či provádět jiné lumpárny, které koníčkovi umějí když chtějí a velmi rádi dělají. Za odměnu jsem mu nosil pamlsky v podobě jablíček a chleba.

Jedno odpoledne jsem opět přišel za svým koňským kamarádem, že si vyjedeme. Postaral jsem se o úklid maštale, koníčka vyvedl do vnější ohrady aby se trochu protáhl a proběhl než uklidím jeho stání. Pak jsem se šel podívat po vhodném sedle. Jenže ouha, sedlo nebylo tam kde mělo být a vlastně nebylo ten den k dispozici žádné sedlo. Podkoní mi řekl, že sedla jsou na údržbě u sedláře a že pokud se budu chtít projet tak bez sedla jen s opratěmi. Ten nápad se mi docela zamlouval. Kývnul jsem na souhlas a chytil opratě. Ted zbývala maličkost a to vysednout. Jak na to jsem měl teoreticky zmáknuté naprosto bravurně. Stačilo pevně uchopit opratě u krku koně, vyšvihnout nohu a přistát jako pytel na hřbetě. Druhá fáze měla být posed jako takový. Vyšvihnul jsem nohou a přehodil se napůl přes koňský hřbet. A tu se vloudila chybička. Já se sice položil ale trochu více než bylo žádoucí, takže v zápětí přišlo nevyhnutelné. Přitažlivost zemská a setrvačnost mého těla udělala své. Nejdřív velmi pomalu, pak docela fofrem jsem se řítil k zemi. Bohužel hlavou dolů. Přišla drtivá rána, spousty hvězdiček a tupá bolest mého nosu, který poněkud změnil tvar když se zabořil do země. Havajský domorodec by mi záviděl tu placku místo mého nosáku. Pomalu jsem se zvedal a počítal co vše mám naražené či zlomené v mém těle.

"Jsi v pořádku?" Zaslechl jsem jakoby z dálky dívčí hlas. Zvedl jsem oči za tím hlasem a spatřil anděla. Krásné dlouhé vlasy. Postava bohyně Athény a nádherný úsměv. Něco mne zvedalo ze země. Na křehkou dívku měla docela pevnou ruku a sílu.

"To ti nikdo neřekl, že se na koně takhle nenasedá? Zvláště když má přes sebe deku?" Vykoktal jsem něco nesrozumitelného v tom smyslu že jsem v pohodě a že se vlastně nic nestalo. Jenže ono se stalo. Toho anděla jsem nejspíše viděl jen já sám. Nevím jak jsem se dostal na hřbet koně, ale nikdo kromě mne a toho známého široko daleko nikdo nebyl.

"Jsi v pohodě?" Znovu ten dotaz. Jenže tentokrát to byl hlas podkoního.

"Ano jsem" odpověděl jsem. Vydal jsem se na projížďku. Nevím jak, ale najednou jsem byl opět u těch skal. Kůň se zastavil a neráčil se hnout. Jako by mu kopyta doslova vrostla do země. Pomalu jsem sesedl a svého zvířecího partáka uvázal u nejbližšího stromu. Zahlédl jsem stín. Podíval jsem se tím směrem a ztuhnul. Kousek ode mne stála ona. Anděl.

Dívka bohyně se usmívala a pokynula mi, abych přišel blíže. "Neboj se" řeklo to stvoření. "Ráda bych ti něco ukázala. Víím, že jsi tu již několikrát byl a také víím co vše jsi zde zažil."

Zíral jsem na ni v němém úžasu neschopen slova. Popadla mne za ruku a táhla do útrob skal. Připadal jsem si jako loutka naprosto odevzdaný osudu. Pomalu, ale jistým krokem dívka kráčela sotva znatelnou stezkou mezi skalami. Najednou odbočila ke křoví. Za ním se tyčil skalní masív.

"Tudy přeci není možné projít." pomyslel jsem si „tady je jen křoví a ještě navíc hezky husté a neprostupné.“ Mýlil jsem se. Sotva jsem se přiblížil k místu kde ta dívka zmizela uviděl jsem